

Astrid Lindgren

Emiel is een held

vertaald door Rita Törnqvist-Verschuur
met tekeningen van Philip Hopman

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

Inhoud

Voorwoord 4

Emiel van de Hazelhoeve 5

*Toen Emiel een paar dollemanszaken deed op de veiling
bij de Beekhoeve* 9

*Toen Emiel drie dappere pogingen deed om Lina's kies te trekken
en kleine Ida knalblauw verfde* 35

*Toen Emiel een kikker in de mand met boterhammen stopte en daarna
zoiets ontzettends uithaalde dat ik het nauwelijks durf te vertellen* 52

*Een paar tussendagen uit het leven van Emiel, waarop hij een aantal
streekjes uithaalde en ook een paar goede dingen deed* 82

*Toen er huisbezoek was op de Hazelhoeve en Emiel
zijn vader in het Pietershuisje opsloot* 91

*Toen Emiel zoiets heldhaftigs deed dat alle mensen in Lönneberga
jubelden en al het andere vergeven en vergeten werd* 102

Verklarende woordenlijst 129

Voorwoord

Emiel is een jongetje van lang geleden. Hij woont op een boerderij in een tijd waarin er nog geen auto's, geen tv's, geen lichtknopjes en geen internet bestonden. Niemand had een telefoon in huis, en als je naar de wc moest, moest je naar buiten, want er was nog geen riool en de wc zat in een klein houten huisje een eindje van het woonhuis af. De ouders sliepen vaak samen met de kinderen op één kamer.

Alles was dus helemaal anders dan nu. Alles? Nee, niet alles. Mensen lachten samen en werden boos op elkaar, ze moesten werken en vierden feest, kinderen waren soms lief en soms stout, net als nu! Eén kind was wel een stuk stouter dan alle andere, en over hem gaat dit boek...

Emiel van de Hazelhoeve

In heel Lönneberga en heel Småland en heel Zweden en misschien zelfs in de hele wereld is er vast nog nooit een jongen geweest die meer streken heeft uitgehaald dan Emiel, Emiel die op de Hazelhoeve woonde, in de gemeente Lönneberga in Småland. En het is dan ook een wonder dat die jongen als volwassene in de gemeenteraad kon komen. Maar dat gebeurde, in de gemeenteraad kwam hij, en hij werd de deftigste man van heel Lönneberga. Zo zie je maar weer dat de allergrootste kwajongens nog best goed terechtkomen! Dat vind ik eigenlijk een heel prettig idee, vind jij ook niet? Want jij hebt vast ook wel eens een paar streken uitgehaald. Waar of niet? Of heb ik het mis? Hoe is het mogelijk!

Alma Svensson van de Hazelhoeve, de moeder van Emiel, schreef al zijn streken in blauwe schriften op, die ze in de la van haar bureau opborg. Het duurde niet lang of die la zat zo propvol met schriften, dat je hem nauwelijks meer open kon trekken. Er was altijd wel een exemplaar dat verkreukeld en wel de weg versperde. Al die blauwe schriften zijn tot op de dag van vandaag in dat laatje bewaard gebleven, behalve drie stuks, die Emiel toen hij eens een keer in geldnood zat aan de lerares van de zondagsschool probeerde te verkopen. Toen hij ze niet aan haar kwijt bleek te kunnen, maakte hij er maar papieren bootjes van en liet ze in de Hazelbeek varen. Sindsdien zijn ze spoorloos verdwenen.

De lerares van de zondagsschool begreep niet waarom ze die schriften van Emiel zou moeten kopen.

‘Wat moet ik daar nou mee?’ vroeg ze verbaasd.

‘Lees ze maar aan de kinderen voor, dan weten ze tenminste hoe ze níet moeten worden,’ zei Emiel.

Ja hoor, Emiel wist dondersgoed wat voor kwajongen hij was, en als hij dat soms eens een keertje vergeten was, dan kon Lina, het melkmeisje op de Hazelhoeve, hem er wel weer aan herinneren.

‘Het heeft helemaal geen zin om jou naar de zondagsschool te sturen,’ mopperde ze, ‘want het gaat bij jou je ene oor in en je andere oor uit en je komt trouwens toch nooit in de hemel... tenzij ze daar misschien hulp nodig hebben met de donder als ze het laten onweren.’

Lina zei dat, omdat Emiel altijd en overal met zo’n donderend geweld aan kwam zetten.

‘Ik heb nog nooit van mijn leven zo’n dondersteen gezien,’ zei ze en ze nam kleine Ida, het zusje van Emiel, mee naar de wei waar Ida bosaardbeitjes mocht plukken terwijl Lina de koeien van de Hazelhoeve aan het melken was. Ida reeg de aardbeitjes als kralen aan grassprietten en toen ze met vijf volle grashalmen thuiskwam, ontfutselde Emiel er haar maar twee, want hij hield veel van zijn zusje en gunde haar ook wat. Maar je moet niet denken dat Emiel zin had om met Ida en Lina naar de koeienwei te gaan, nee hoor, dat was hem niet spannend genoeg, en daarom graaide hij zijn pet en zijn geweertje bij elkaar en holde naar de wei waar zijn paard Lukas stond te grazen, sprong op zijn rug en stooft met zo’n donderend geweld tussen de hazelaren door, dat de pollen gras hem om de oren suisden. Het was net of hij meedeed aan ‘De aanval der Smålandse huzaren,’ waarvan hij eens een plaatje in de krant gezien had.

Zijn pet en zijn geweeetje en Lukas, dat waren Emiels dierbaarste bezittingen. Lukas was van hem, ja, helemaal van hem, want hij had hem zelf op een heldhaftige manier bemachtigd toen het markt was in Vimmerby. Zijn petje was een blauw petje met een grote zwarte klep, dat zijn vader een keer voor hem had gekocht. Zijn geweeetje was van hout en gemaakt door Alfred, de knecht op de Hazelhoeve, die dol was op Emiel. Eigenlijk had Emiel het geweeetje ook zelf wel kunnen maken. Want als er iemand goed was in houtsnijden, dan was dat Emiel. Maar dat oefende hij dan ook vaak. Het was namelijk zo dat zodra Emiel een streek had uitgehaald, hij in het timmerschuurtje werd opgesloten en hij daar uit een stuk hout een grappig poppetje ging zitten snijden. Al met al had hij ten slotte driehonderdneegenenzestig houten poppetjes bij elkaar, die tot op de dag van vandaag bewaard zijn gebleven, behalve dat ene meneertje dat zijn moeder achter de aalbessenstruiken begraven had omdat het zo vreselijk op de dominee leek.

‘Zo mag de dominee toch niet vertoond worden,’ zei de moeder van Emiel hoofdschuddend.

Ja, nu weet je ongeveer wat Emiel voor jongen was. Nu weet je dat hij het hele jaar streken uithaalde, zowel ’s zomers als ’s winters en nu vind ik dat het tijd wordt dat ik je eens iets ga vertellen over een paar dagen uit het leven van Emiel. Want ik heb al die blauwe schriften van a tot z gelezen. Als je goed naar me luistert, zul je merken dat Emiel ook wel eens iets goeds deed. Want het zou onrechtvaardig zijn om alleen zijn verschrikkelijke streken op te rakelen. Ze waren trouwens lang niet allemaal zo verschrikkelijk, er zaten ook een heleboel onschuldige streekjes bij, en eigenlijk liep de boel alleen op 3 november volkomen in het honderd... O nee, probeer maar niet te weten te

komen wat hij op 3 november uithaalde, want dat vertel ik je nooit, dat heb ik zijn moeder beloofd. Nee, laten we voor de verandering maar eens een dag nemen waarop Emiel zich eigenlijk heel netjes gedroeg, ook al was zijn vader het daar niet helemaal mee eens. Namelijk: